

Arrest

nr. 141 156 van 17 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 4 mei 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 maart 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 17 juli 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 23 maart 2012 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 5 april 2012 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.07.2011 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan, met name de kans op foltering bij eventuele terugkeer en schending van artikel 3 van het EVRM, het aanleren van de Nederlandse taal, het beheersen van de Franse en Engelse taal, het hebben van Belgische vrienden en kennissen, het behalen van een getuigschrift maatschappelijke oriëntatie, het behalen van het getuigschrift "elektriciteit", het gewerkt hebben als uitzendarbeider tussen 2007 en 2010, zijn onvoldoende, vooral dan in het licht van de veroordelingen die betrokkene opliep.

Betrokkene beweert dat zijn rechten als mens niet zullen gerespecteerd worden in zijn land van herkomst omdat hij een relatie zou gehad hebben met de zoon van een officier. Omwille van die reden roept hij artikel 3 in van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens in. Wat die vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De loutere vermelding van een schending van zijn mensenrechten omwille van een relatie die hij beweert gehad te hebben, volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden.

Betrokkene werd op 31.01.2011 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar, een geldboete en een bijzondere verbeurdverklaring. Er werd een genademaatregel uitgesproken waarbij 108 dagen in mindering werden gebracht van de gevangenisstraf van 3 jaar. Betrokkene werd veroordeeld voor verschillende feiten van oplichting en het behoren tot een vereniging van misdadigers om wanbedrijven te plegen. Betrokkenen vormt in die zin een actueel en ernstig gevaar voor de Belgische openbare orde. Deze stelling wordt bijgetreden door een advies van de procureur des konings van Antwerpen die de mening is toegedaan dat een verblijfsverbod gedurende 10 jaar in België nadat hij zijn straf heeft uitgezeten zich opdringt. Naast deze veroordeling werd hij tevens op 01.12.2008 veroordeeld tot een geldboete met 3 jaar uitstel en het verlies van het recht tot sturen gedurende 45 dagen voor het veroorzaken van een verkeersongeval en het plegen van vluchtmisdrijf."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikel 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte gemotiveerd moeten worden.

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15/12/1980.

Aangezien de bestreden beslissing niet toelaat om te begrijpen waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging ongegrond verklaard werd.

De verwerende partij beperkt zich tot de stelling dat de door verzoeker aangehaalde elementen onvoldoende zouden zijn;

Verzoeker heeft zijn aanvraag gebaseerd op het feit dat hij vrees voor foltering en mensonwaardige leven in geval van terugkeer. Verzoeker steunde zijn aanvraag tevens op zijn integratie in de Belgische samenleving via de taal het werk en het sociale netwerk.

In de bestreden beslissing heeft de verwerende partij de verwerende partij naast de bespreking van de vrees (schending artikel 3 EVRM), met geen woord gerept over de integratie van verzoeker in België. De verwerende partij zegt niet waarom het werk, de beheersing van de landstalen de opleidingen en de sociale netwerken geen voldoende elementen zouden zijn om de toekenning van de verblijfsmachtiging tot te kennen.

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan, met name de kans op foltering bij eventuele terugkeer en schending van artikel 3 van het EVRM, het aanleren van de Nederlandse taal, het beheersen van de Franse en Engelse taal, het hebben van Belgische vrienden en kennissen, het behalen van een getuigschrift maatschappelijke oriëntatie, het behalen van het getuigschrift "elektriciteit", het gewerkt hebben als uitzendkracht tussen 2007 en 2010, zijn onvoldoende, vooral dan in het licht van de veroordelingen die betrokkene opliep

Men kan zich afvragen hoe groot het niveau van integratie in België moet zijn om de toekenning van een verblijfsmachtiging te rechtvaardigen.

Bij gebreke van uitleg over het onvoldoende zijn van de elementen betreffende de integratie kan men terecht denken dat de verwerende partij willekeurig bij elk geval kan bepalen wanneer zij de integratie van de aanvrager al dan niet voldoende vindt.

Het gebrek van uitleg over de onvoldoende verklaring van de door verzoeker aangehaalde elementen laat deze laatste niet toe om zich op een juiste manier te verdedigen, daar hij niet weet wat zou ontbreken om als voldoende te worden gekwalificeerd.

In het kader van zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging heeft verzoeker de volgende documenten neergelegd om zijn integratie aan te tonen:

- Deelcertificaat van de module dd. 23/12/2010
- Attest voor regelmatige deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie
- Inburgeringscontract
- Getuigschrift Oriënterende opleiding Elektriciteit
- Getuigschrift van beroepsopleiding
- reeks loonfiches
- Getuigenis van mevrouw [T. T.]
- Getuigenis van de heer [K. A.]

De voormelde documenten tonen op een voldoende wijze dat verzoeker zijn uiterste best heeft gedaan om een meerwaarde te betekenen op sociaal, economisch en cultureel vlak. Hij heeft het nodige gedaan om een plaats in de maatschappij te krijgen.

De door verzoeker aangehaalde elementen zijn zeer belangrijk in het kader van de aanvraag tot verblijfsmachtiging in kwestie. De motiveringsplicht verplicht de administratieve autoriteiten om te antwoorden op alle belangrijke elementen.

De verwerende partij diende te antwoorden op de argumenten van verzoeker. Door geen antwoord te formuleren en door zich te beperken tot de stelling dat die elementen niet voldoende zouden zijn, schendt de verwerende partij de motiveringsplicht.

Gelet op het voorgaande dient men vast te stellen dat de motivering van de bestreden beslissing onvoldoende is.

Vervolgens dient men vast te stellen dat de verwerende partij niet uitlegt waarom verzoeker een actueel en ernstig gevaar zou vormen voor de Belgische Openbare orde.

De verwerende partij diende in de bestreden beslissing dan ook de werkelijke redenen te geven waarom verzoeker gevaarlijk zou zijn. De verwerende partij stelt het volgende over de het gevaar voor de openbare orde:

Betrokkene werd op 31/01/2011 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar, een geldboete en een bijzondere verbeurdverklaring. Er werd een genademaatregel uitgesproken waarbij 108 dagen in mindering werden gebracht van de gevangenisstraf van 3 jaar. Betrokkene werd veroordeeld voor verschillende feiten van oplichting en het behoren tot een vereniging van misdadigers om wanbedrijven te plegen. Betrokkene vormt in die zin een actueel en ernstig gevaar voor de Belgische openbare orde. Deze stelling wordt bijgetreden door een advies van de procureur des konings van Antwerpen die de mening is toegedaan dat een verblijfsverbod gedurende 10 jaar in België nadat hij zijn straf heeft uitgezeten zich opdringt. Naast deze veroordeling werd hij tevens op 01/12/2008 veroordeeld tot een geldboete met 3 jaar uitstel en het verlies van het recht tot sturen gedurende 45 dagen voor het veroorzaken van een verkeersongeval en het plegen van vluchtmisdrijf.

Dat de veroordeling op zich geen voldoende element is om tot een gevaar voor de openbare orde te besluiten. Dat men dient te verwijzen naar het ernstige karakter van de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de veroordeling.

Bij de beoordeling van het gevaarlijk karakter dient men rekening te houden met de volgende elementen:

- De ernst van de feiten of recidive*
- Het actuele belang van die feiten bij de beoordeling van de aanvraag tot verblijfsmachtiging*
- De evenredigheid tussen de negatieve elementen en de positieve elementen die in de aanvraag tot verblijfsmachtiging aangehaald werden.*

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt helemaal niet dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de voormelde criteria.

Zonder de feiten die aanleiding hebben gegeven tot een veroordeling te minimaliseren, dient opgemerkt te worden dat de rol van verzoeker in de ganse zaak bijkomend. De veroordeling van verzoeker is veel meer gebaseerd op het feit dat hij de hoofddaders kende.

Wat het actuele belang van de feiten betreft, dient men te preciseren dat de feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd, ondertussen oud zijn. Sedert die feiten heeft verzoeker zich steeds goed gedragen. Hij is sindsdien niet meer in aanraking gekomen met de ordediensten.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenmin dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het evenredigheidsbeginsel. Naast het feit dat verzoeker veroordeeld werd, dient men ook vast te stellen dat verzoeker zijn uiterste best deed en blijft doen om bij te dragen in de economische, sociaal et culturele ontwikkeling van de Belgische samenleving. Zo heeft hij diverse opleidingen gevolgd teneinde zijn positie op de arbeidsmarkt te verhogen. Verzoeker heeft zijn werkwillegheid op een voldoende manier getoond. Verzoeker heeft tevens aangetoond dat hij gedurende zijn België een zeer belangrijk sociaal netwerk opgebouwd heeft. De verklaringen van zijn vrienden en kennissen getuigen van zijn hoge sociale waarden.

De positieve waarden van verzoeker wegen zwaarder dan de feiten die tot de veroordeling geleid hebben. Gelet op het proportionaliteitsbeginsel, diende men de verblijfsmachtiging aan verzoeker toe te kennen.

De administratieve overheid is gehouden, als gevolg van de algemene principes betreffende formele motivering en goed bestuur om wanneer het een beslissing neemt, alle relevante elementen waarvan het kennis heeft in overweging te nemen op het moment dat het beslist.

Dat het vast staat dat het bestuur alles behalve zorgvuldig handelt, en de beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken de beginselen van behoorlijk bestuur niet heeft nageleefd, en dat haar handelswijze getuigt van onzorgvuldig bestuur. [...]"

2.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van een administratieve beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond is, waarbij eveneens een motivering in feite wordt voorzien. Zo wordt in de beslissing ingegaan op de verschillende door verzoeker ingeroepen elementen en toegelicht waarom deze niet worden weerhouden om de machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden toe te staan. In zoverre verzoeker betoogt dat in de bestreden beslissing niet wordt geduid waarom de door hem aangebrachte elementen van integratie niet voldoende zouden zijn om een verblijfsmachtiging te kunnen rechtvaardigen, mist zijn betoog ook feitelijke grondslag. Verweerder gaf immers duidelijk aan dat hij deze elementen van integratie onvoldoende acht om verzoeker te machtigen tot een verblijf in het Rijk, gelet op de veroordelingen die hij opliep en het actueel en ernstig gevaar dat verzoeker kan worden geacht te vormen voor de Belgische openbare orde gelet op de feiten die met name aan de veroordeling op 31 januari 2011 ten grondslag lagen. In deze situatie blijkt niet dat een verdere motivering betreffende de elementen van integratie zich opdrong. Verzoeker kan evenmin dienstig voorhouden dat niet wordt toegelicht op welke gronden verweerder vervolgens oordeelde dat er sprake is van een actueel en ernstig gevaar voor de Belgische openbare orde. Zo wees verweerder erop dat verzoeker op 31 januari 2011 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar, een geldboete en een bijzondere verbeurdverklaring – waarbij een genademaatregel werd uitgesproken waarbij 108 dagen in mindering werden gebracht van de gevangenisstraf – en dit omwille van het plegen van verschillende feiten van oplichting en het behoren tot een vereniging van misdadigers. Hierbij werd ook verwezen naar een advies van de procureur des Konings van Antwerpen die de mening was toegedaan dat een verblijfsverbod van tien jaar in het Rijk na het uitzitten van de straf zich opdringt. Waar verzoeker nog opmerkt dat uit de motieven van de beslissing diende te blijken dat men rekening hield met de ernst van de feiten of recidive, het actuele belang van de feiten bij de beoordeling van de aanvraag tot verblijfsmachtiging en de evenredigheid tussen de negatieve en positieve elementen die in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf voorliggen, merkt de Raad allereerst op dat verweerder wel degelijk melding maakte van de aard en ernst van de gepleegde feiten – met name wees hij op de feiten van oplichting in het kader van een vereniging voor misdadigers, waarbij er aldus sprake was van een georganiseerd karakter, en op de opgelegde straf evenals op een advies van de procureur des Konings te Antwerpen, die mede een aanwijzing geven van de ernst van de feiten – en tevens van het gegeven dat er sprake was van verschillende gepleegde feiten. Verweerder oordeelde op basis hiervan dat verzoeker door zijn gedrag kan worden geacht een actueel en ernstig gevaar te vormen voor de Belgische openbare orde. De Raad wijst er verder op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht niet zover gaat dat een overheid de motieven van de motieven van een beslissing zou moeten geven (RvS 18 september 2009, nr. 196.182). Uit de motieven van de bestreden beslissing dient ook niet te blijken dat de bevoegde overheid een evenredigheidsafweging heeft gemaakt (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

De Raad stelt vast dat de motivering van de bestreden beslissing pertinent en draagkrachtig is en verzoeker in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in artikel 3 van de wet van 19 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

De Raad benadrukt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt verweerder over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Zoals reeds werd aangehaald bij de bespreking van de formele motiveringsplicht, en waar verzoeker betoogt dat niet wordt toegelicht waarom de door hem ingeroepen elementen van integratie geen voldoende grond zouden vormen voor het toekennen van een verblijfsmachtiging, dient te worden vastgesteld dat verweerder oordeelde dat de ingeroepen elementen van integratie onvoldoende grond hebben om verzoeker te machtigen tot een verblijf van meer drie maanden in het Rijk, gelet op de veroordelingen die verzoeker opliep en het actueel en ernstig gevaar dat verzoeker kan worden geacht te vormen voor de Belgische openbare orde gelet op de feiten die met name aan de veroordeling op 31 januari 2011 ten grondslag lagen. Deze veroordelingen, en de hieraan ten grondslag liggende gepleegde feiten, worden door verzoeker niet betwist.

Verzoeker geeft nog aan niet akkoord te kunnen gaan met de beoordeling door het bestuur dat hij een actueel en ernstig gevaar zou vormen voor de Belgische openbare orde.

Verzoeker stelt in dit verband allereerst dat het loutere gegeven dat hij in het verleden reeds werd veroordeeld hiertoe niet kan volstaan. De Raad merkt evenwel op dat verweerder er zich in zijn beslissing geenszins toe heeft beperkt te verwijzen naar de veroordeling die verzoeker opliep om te komen tot zijn beoordeling dat deze door zijn gedrag kan worden geacht een actueel en ernstig gevaar te vormen voor de Belgische openbare orde. Hij maakte zo tevens melding van de feiten waaraan verzoeker zich schuldig maakte, met name verschillende feiten van oplichting en het behoren tot een vereniging van misdadigers. Hij maakte hierbij ook melding van het gegeven dat deze aanleiding hebben gegeven tot op het opleggen van een gevangenisstraf van drie jaar, een geldboete en een bijzondere verbeurdverklaring, waarbij een genademaatregel werd uitgesproken waarbij 108 dagen in mindering werden gebracht van de gevangenisstraf, en van een advies van de procureur des Konings van Antwerpen die de mening was toegedaan dat een verblijfsverbod van tien jaar in het Rijk na het uitzitten van de straf zich opdringt.

Verzoeker betoogt verder dat de rol die hij speelde bij de gepleegde feiten bijkomend was en vooral was gebaseerd op het feit dat hij de hoofddaders kende. De Raad kan op dit punt enkel vaststellen dat verzoeker zich beperkt tot een louter algemene bewering. Deze vindt ook geen steun in het betreffende arrest, waarin verzoeker integendeel tot de zwaarste straf werd veroordeeld.

Verzoeker stelt vervolgens dat de feiten intussen oud zijn en hij zich sinds deze feiten goed heeft gedragen en niet meer in aanraking is gekomen met de ordediensten. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker ten tijde van het indienen van de aanvraag zich nog steeds in de gevangenis bevond en hij ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing weliswaar sinds enkele maanden vrij was doch de termijn van zijn opgelegde straf op zich nog niet was verstreken. De periode dat hij vrij was, was nog van korte duur en er liggen geen concrete gegevens voor die toelaten vast te stellen dat verzoeker werkelijk zijn leven beterde. Dit betoog vermag het onjuist of kennelijk onredelijk karakter van de beoordeling van verweerder nog niet aan te tonen.

De Raad benadrukt dat verweerder over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. In het licht hiervan komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor of strijdig met het evenredigheids- of proportionaliteitsbeginsel waar het bestuur oordeelt dat de ingeroepen elementen van integratie in het Rijk – met name dat het beheersen van een landstaal en het aanleren van een andere, het hebben van Belgische vrienden en kennissen, het hebben behaald van getuigschriften maatschappelijke oriëntatie en “*elektriciteit*” en het hebben gewerkt als uitzendarbeider tussen 2007 en 2010 – niet worden weerhouden om de verblijfsmachtiging voor meer dan drie maanden toe te staan, gelet op de veroordeling die verzoeker opliep waaruit volgt dat hij zijn verblijf op het grondgebied tegelijkertijd aanwendde om over te gaan tot het plegen van meerdere feiten van oplichting, en dit in het kader van bendevoorming, en het actueel en ernstig gevaar dat hij gelet op deze gepleegde feiten in redelijkheid kan worden geacht te vormen voor de Belgische openbare orde.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het evenredigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Op lezing van de bestreden beslissing dient zo ook te worden aangenomen dat verweerder rekening hield met de door verzoeker gevolgde opleidingen, met zijn kennis van de landstalen, met zijn getoonde werkwillegheid en met het door hem opgebouwde sociale netwerk. Verzoeker toont niet aan dat met enig door hem opgeworpen elementen dat een machtiging tot een verblijf moest rechtvaardigen ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.3.4. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS